Життя земне — метеорита блиск,
А ми — лиш тінь найвищої з субстанцій.
І кожному колись напишуть лист,
І піднесуть на почорнілій таці.

Та треба жити, хоч довкола тьма
Й душі проказа вишкірилась люто,
Й надії крихти в серці більш нема...
Але прийміть мене такого, люди!

Я буду з вами свій ділити пай,
І щось зоставлю на землі у спадок...
...Небесний дощ думок на мене падав,

На чисте поле і зелений гай.
І вперше, мабуть, за життя направду
Я усміхнувся сонцю тихо й радо.